

OBĚŤ

JAMES CAROL

OBĚŤ

OBĚŤ

JAMES CAROL

Přeložil Roman Lipčák

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 James Carol

All rights reserved.

Z anglického originálu *Prey*

(First published by Faber & Faber Ltd, London, 2015)

přeložil © 2017 Roman Lipčák

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2017 Jan Matoška

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-888-9 (pdf)

Pro Niamh: Prozařuješ každý můj den.
Mám tě rád, zlatíčko.

1

Jefferson Winter si té blondýny všiml, hned jak vešel do bufetu. Schovávala se za rozevřenými novinami, před ní stál hrnek s kávou. Zašel sem už třetí noc po sobě a tohle byl první host, kterého tu zastihl. Noviny klesly a jejich pohledy se setkaly. Z jejího nic nevyčetl. Ani zvědavost, ani úsměv, ani pobídku. Noviny se zvedly stejně rychle, jako šly dolů, a ta krátká chvíle pominula.

Zavřel za sebou dveře a přikročil k pultu spokojený, že se dostal do tepla. Na počátku října panovala v New Yorku přes den většinou příjemná teplota, ale noci už začínaly být lezavé. Bufet byl malý, jen osm stolků a za pultem chlápek, který zároveň připravoval jídlo. Lokál byl úzký a protáhlý, stoly lemovaly jednu stěnu, pokladna a gril se táhly podle druhé a mezi tím se procházelo. Ve vzduchu se vznášela vůně samých nezdravých dobrot a špikovala ho mastnota tak koncentrovaná, až bylo znát, jak ulpívá na kůži. Vůně byla s každým krokem vábnější. Z beden posazených vysoko na polici se tiše linula *Love Me Tender*, stará Elvisova písnička sloužící jako kontrapunkt k rámusení skomírajícího topení.

Winter sledoval ženu v zrcadle za pultem. Noviny ji skrývaly, takže viděl jen ruce v rukavicích a vršek hlavy. Nosila tak těsné rukavice, že skrz ně viděl obrys jejích prstů a konstatoval, že nemá žádné masivní prsteny. Nezdálo se ani, že by nosila snubní prsten, ale to nedokázal určit s jistotou. V ostrém osvětlení to vypadalo, jako by neměla platinově světlé, nýbrž čistě bílé vlasy.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by tu byla ještě s někým. Zbylé čtyři židle byly zasunuté na doraz ke stolu a na něm stál jeden hrnek. Co tu tedy dělala? Mohla na někoho čekat, ale vzhledem k tomu, že byly dvě

hodiny ráno, nepřípadalo mu to jako uspokojivé vysvětlení. Pokud by tu na ni narazil za dne, otázka by ztratila smysl a vůbec by se jí nezabýval. Žena, která si o samotě dopřává po obědě kávu, žádnou pozornost nevzbudí, ale žena, která vycelává v noci osaměle v bufetu, si o ni koleduje. Co za tím tedy vězelo? Winter by dokázal nabídnout několik variant. Třeba se vracela z nějaké pařby nebo jí právě skončila večerní směna. A třeba podobně jako on zápolila s občasnými návaly nespavosti.

„Jako obvykle?“

Odvrátil pozornost od zrcadla. Stál před ním kuchař a utíral si ruce do mastné zástěry. Měl neidentifikovatelný přízvuk a dalo se mu stěží rozumět. Černé vlasy a tmavá pleť ho situovaly kamsi do Středozemí. Hubený vysoký muž mezi padesátkou a šedesátkou chodil lehce nahrbený, jako by se omlouval za to, jak moc narostl.

„Jako obvykle,“ odvětil Winter.

„Se vším všudy?“

„Se vším všudy.“

Bručlavými replikami si odbyli konverzaci. Kuchař nalil kávu, Winter si do ní nasypal dva cukry a pak se rozhlédl, kam by se posadil. Lákaly ho stoly vzadu, kde bylo tepleji, ale zvítězil zvyk a on zamířil ke stolu u okna. U okna sedával nejraději, protože mohl pozorovat cvrkot venku. Teď toho ale moc k vidění nebylo. V takovou noční dobu se zklidní i New York.

Winter vysvlékl bundu, převěsil ji přes opěradlo židle a pohodlně se usadil. Tu bundu měl už léta. Zvenku kůže, podšívka z beránka, pohodlná jako obnošené tenisky. Vytáhl zippo, s cvaknutím je odklopil a škrtl. Chvilí sledoval tančící plamen a pak víčko zase zacvakl. *Cvak, škrť, cvak*. Zákaz kouření ho štvál.

Kuchař se otáčel kolem grilu a s falešnou monotónností si propěvoval s Elvisem. Z toho, jak utvářel a deformoval slova, bylo zřejmé, že se text naučil foneticky. Winter ho odstříhl a rozbalil příbor. Položil vidličku a nůž úhledně na stůl a pak se zadíval z okna a nechal se vtáhnout temnotou žíhanou neonovými pruhy.

Chvilí jen tak seděl a zíral do neznáma. Zdržoval se v New Yorku osm dnů; pomáhal zdejší policii dopadnout sériového vraha Ryana McCar-

tyho, který se soustředil na mladé muže z obchodních kruhů. Měl tohle město rád, ale když teď byl McCarthy za mřížemi, neměl důvod tu setrávat. Pokračoval do Paříže, kde měl chytit dalšího vraha. Tak to probíhalo od času, kdy odešel od FBI. Dokončil jeden případ a pustil se do dalšího. Popravdě řečeno, moc se to nelišilo od doby, kdy dělal u FBI. Nešťastným řízením osudu existoval ve světě, který netrpěl nedostatkem zrůd.

Upíjel kávu a hlavou mu běžely podrobnosti pařížského případu. Měl už v hrubých rysech pár nápadů, ale zatím nic, s čím by se někomu svěřoval. V materiálech, které mu policie poslala, scházely podrobnosti a vzbuzovaly víc otázek než odpovědí. To nebylo nic nového. Písemné zprávy bývaly na detaily skoupé, protože ti, kdo je vypracovávali, toho měli na krku moc.

Zpátky z Paříže do bufetu ho přivedlo zaskřípění židle o dlaždice. Zvedl oči od kávy a v okenním skle uviděl obraz blondýny. Procházela úzkým prostorem mezi stoly a pultem. Pohybovala se ladně, vlnila se, lehce našlapovala.

Jako první ho upoutalo, jak je hubená. Kostí obličejce jí tlačily na kůži a kožená bunda na ní visela, jako by byla o pár čísel větší. Asi nikdo by o ní neprohlásil, že je hezká, ale přitažlivost by jí upřít nemohl. Nacházela se někde uprostřed mezi oběma těmito krajnostmi. Kdyby se maličko nalíčila, mohla by zazářit. Odhadoval, že jí může být kolem pětadvaceti a vysoká mohla být zhruba jako on, plus minus dva tři centimetry asi sto pětasedmdesát. Na sobě měla odřené levisky a vytahanou koženou bundu měla zataženou na zip až k bradě. Conversky na nohou byly staré a ošoupané.

Znovu se pozastavil nad tím, co tady dělá. Z toho, co měla na sobě, moc vodítek nenačerpal. Mohla v tom chodit stejně dobře do práce jako do baru. Pokud trpěla nespavostí, nejspíš vstala a oblékla si první, co jí padlo do ruky. Tak by to udělal i on. Zadíval se na její obraz ve skle pozorněji a usoudil, že nic nepila. Krok měla jistý, šla rovně a zdálo se, že tělo má pod kontrolou. Na stole neměla ani žádné jídlo. Do takového podniků člověk po náročné noci zpravidla zajde, aby si dal něco bohatého na sacharidy a neutralizoval tak alkohol.

Na tom, proč se tady ocitla, však zase tak moc nezáleželo. Chystal se do Paříže a ona se rozplyne ve tmě. Tak to chodívá. Život je rozsekaný do řady setkání, některých významných, většinou však nikoli. Jeho oběžná dráha se na kratičkou chvíli prořala s její. Na planetě se sedmi miliardami lidí se pravděpodobnost, že by se jejich orbity dotkly ještě jednou, rovnala nule.

Tři kroky ode dveří změnila směr a stanula u jeho stolu.

„Dovolíte?“

Kývla k prázdné židli naproti němu. Winterovi trvalo skoro plnou vteřinu, než si uvědomil, že otázka míří na něj.

„Račte.“

Usmála se a usedla. Měla veselý a zářivý úsměv. Zelená barva jejích očí se zblízka zdála příliš výrazná na to, aby byla přírodní. Zvláštní. Oblékala se nedbale, ale oči skrývala za kontaktními čočkami. Platinově světlou barvu jejích vlasů měl zjevně na svědomí peroxid a na to, aby se o nich dalo říct, že jsou krátké, je měla přerostlé. Vypadalo to, jako by na úcesu zapracovala sama kuchyňskými nůžkami. Věnovala pohled přes stůl jeho tričku s podobiznou zemřelého rockera, mikině s kapucí, setrvala zrakem na jeho bílých vlasech. Potom pohodila na stůl složené noviny a na ně položila ruku v rukavici. Winter se podíval zprvu na noviny a pak zvedl zrak k jejím očím.

„Těší mě, že vás poznávám, Jeffersone.“

Taková slova čekal nejméně ze všech, na něž se připravoval. Zadával se na ni pozorněji. Nikdy předtím ji neviděl. Tím si byl jistý. „Kdo jste? A ještě víc mě zajímá, jak víte, kdo jsem já?“

„To bych si raději nechala pro sebe.“

„Dobře, ale když tedy znáte moje jméno, co kdybyste mi prozradila svoje?“

Nějakou chvíli mlčela. Znovu se na něj zadívala přes stůl. Důkladně si ho prohlížela. Hodnotila ho. Winter čekal, až promluví.

„Přiznám se, představovala jsem si vás vyššího. Impozantnějšího. Ale tak to většinou bývá, co? Uděláte si o někom obrázek, a když se pak konečně potkáte, pokaždé zažijete zklamání.“

Winter nepromluvil a žena se dala do smíchu.

„Já taky čtu psychologická pojednání, Jeffersone. Mlčte, aby váš proťjšek pocítil nutkání zaplnit ticho. To se tu právě teď odehrává, že? Zkoušíte na mě psychologické triky. Snažíte se do mě proniknout.“

Winter se usmál. „A co jste čekala? Jelikož mě znáte, předpokládám, že taky víte, čím se živím.“

„Tak co jste ze mě zatím vydoloval? A nehrajte si na neviňátko a nepředstírejte, že vůbec nic, protože mě zkoumáte od první chvíle, co jste sem vešel.“

„Stejnou otázku bych mohl položit i já vám.“

Neznámá nesouhlasně mlaskla a zvolna zavrtěla hlavou. „Já se zeptala první. A chci slyšet pravdu. Jsem dospělá holka. Ujišťuju vás, že z toho, co uslyším, se mě stěží něco dotkne.“

Poslední prohlášení cílila záměrně. Znamenalo to, že má skutečně pohnutou minulost, nebo chce jen vypadat zajímavěji? Winter si ještě pár vteřin počkal, jestli něco nedodá. Usmála se na něj a pokynula mu, ať se do toho pustí. Zírala na něj doširoka otevřenýma očima. Neušly mu okraje barevných čoček.

„Jste hráčka,“ prohlásil. „To je patrné z našeho rozhovoru. Je samý tah a protitah. Také jste narcistka. Případá vám, že vesmír se točí jen kolem vás. A chcete ve mně vyvolat dojem, že jste hrozně záhadná a že bych té záhadě měl přijít na kloub.“

„Podíval jste se někdy v poslední době do zrcadla? Jako byste právě popsal sám sebe.“

„O mně nevíte nic.“

„A v tom se pletete. Víím velice dobře, kdo jste. A dokonce víím, i co jste zač.“

„Co jsem zač?“

„Rozdělaná práce.“

Winter se rozesmál. „To by mě moc zajímalo, co tím myslíte.“

Neodpověděla. Poklepala konečky prstů na noviny a pak zvedla hlavu, takže se mu dívala přes rameno. Hleděla do ulice, ale nedívala se na nic konkrétního. Winter čekal, až opět promluví. Dlouhé odmlky mu zna-

menitě vyhovovaly. Vyhovoval mu i styk s vyšinutými jedinci. Právě teď uvažoval, jakým směrem je vyšinutá žena sedící proti němu.

„Zamýšlel jste se někdy nad tím, jaké to je někoho zabít?“ zeptala se.
„Ne.“

„Lžete. Vžíváte se do uvažování sériových vrahů. To nemůžete dělat, aniž byste měl představu o tom, jaké je zabíjení.“

„Dobře, to jsem ochotný připustit. Jenže vy mluvíte o konkrétním zabíjení. K tomu má to, co dělám já, hodně daleko.“

„Lžete.“

„Věřte si tomu, nebo nevěřte.“

Winterovu pozornost upoutal pohyb u pultu. Podíval se tím směrem a spatřil kuchaře, který právě procházel lítacími dvířky s talířem v ruce. Žena se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, kam hledí. Pak se zadívala opět na Wintera a čekala, až se jejich pohledy setkají.

„Mohli bychom ho zabít,“ zašeptala. „Byla by to legrace, co říkáte?“

Winter neříkal nic.

„Zabít dovede každý, pokud se ocitne pod patřičným tlakem.“

„Mýlíte se. Vražda spočívá v rozhodnutí. Kohoutek stisknout nemůžete. Učiníte tak, až když se k tomu *rozhodnete*.“

Pokrčila rameny. „Shodněme se na tom, že v téhle věci se naše pohledy liší, Wintere.“

Kuchař došel ke stolu a položil na něj talíř. Winter nepřítomně poděkoval a pak se zase věnoval ženě. Než stačil promluvit, neznámá vytáhla z kapsy jídelní nůž a zvedla se. Popadla kuchaře, přitočila si ho k sobě a levou rukou ho chytila za zátylek. Oči jí jiskřily a hryzala si spodní ret. Prudce se nadechla a potom vbodla kuchaři nůž až po střenku do oka. Ten překvapeně zamžikal nedotčeným okem, pak mu ochably svaly v obličejí a on se zhroutil k zemi. Zvuk jeho těla dopadajícího na dlaždice uvedl Wintera do pohybu. Chtěl vstát, ale žena ho zastavila zvednutou rukou.

„Ať vymyslíte cokoli, nemáte šanci. Právě teď mi běží hlavou desatero způsobů, jak vás zabít.“

Winter k ní zvedl zrak, svaly v těle napjaté, zatímco Elvis se pustil do *Suspicious Minds*. V dýchavičném topení to klepalo stejně hlasitě, jako

mu tlouklo srdce. Naklonila se k němu a on ucítil vůni šamponu. Měl ji na dosah, stačilo by jen natáhnout ruku a popadnout ji. Jenže co dál? Při kurzech sebeobrany ještě v Quantiku končil hodnocením pravidelně mezi posledními. Psychologické finesy zvládal, ale pokud došlo na fyzické řešení problémů, nevěděl si rady. Přistoupila k němu tak blízko, že se rty dotýkala jeho ucha.

„Pokud se za mnou pustíte, zabiju vás. Ale nemějte obavy. Brzo se znovu uvidíme.“

Poodstoupila, usmála se a Winter jen stál a ani se nehnul. Dělal, co mohl, aby se tvářil nezúčastněně a dýchal klidně. Domáhala se odezvy, ale žádnou jí nedopřál. Úsměv přešel do smíchu, ale to už byla na odchodu. Okamžik nato cinkl nevýrazný zvonek nade dveřmi a žena byla pryč.

2

Rozhlédla se, jestli něco nejede, a pak přešla ulici protáhnuvši se mezi auty parkujícími po obou stranách úzké ulice. Pohybovala se svižně, skoro utíkala. Winter se díval, jak spěšně kráčí po chodníku, a přál si, aby otočila hlavu a on jí mohl naposledy pohlédnout do obličeje. Nedočkal se. Pět kroků dospěla na nároží. Počítal je. Úplně na poslední chvíli se ohlédla. Rychlý pohled přes rameno a potom se ztratila ze zorného pole.

Winter se opřel v židli a zapálil si cigaretu. Zhluboka potáhl a vypustil kouř v dlouhém výdechu. Kuchař ležel o pár metrů dál na dlaždicích jako pytel neštěstí. Nemělo smysl osahávat mu zápěstí. Nosil snubní prsten, takže zřejmě měl manželku. A co děti? Někomu někde bude scházet, zaručeně ho budou oplakávat. Znovu případ člověka, který se ocitl v nesprávnou chvíli na nesprávném místě.

Věděl, že za kuchařovu smrt nemůže, ale vědět ani zdaleka neznamenal věřit tomu. Do určité míry chápal, že člověka nelze volat k odpovědnosti za to, co napáchají druzí. On kuchaře nebodl. Za to mohla výlučně ta ženská. Rozhodla se k tomu činu a pak ho provedla.

Winter proti takovému vysvětlení v zásadě nic nenamítal, jenže ruku v ruce s ním šla skutečnost, že kuchařova smrt měla sloužit k upoutání jeho pozornosti. Jiné důvody toho, co se právě stalo, nenacházel. Šlo jen o čirou exhibici. Takové představení neinscenujete bez publika. Ale jaký to mělo cíl? A ksakru co dalšího plánovala, aby získala jeho pozornost? Paříž bude muset počkat. Neměl ani pomyslení, že by se třeba jen začal smířovat s tím, co se právě stalo, dokud ji nedopadnou.

Úvodní takty skladby *Heartbreak Hotel* ho konečně probraly

z nečinnosti. Elvisův hlas byl vlezlý i za běžné situace, ale teď už to přesáhlo míru. Zvedl se, překročil mrtvého kuchaře a zašel za pult, kde vypnul CD přehrávač. Vzal si misku, aby měl do čeho odklepávat, a pak zamířil do zadní části bufetu, kde se posadil na židli, na níž předtím seděla ta žena.

Jediným důkazem její přítomnosti tam zůstal hrnek na stole a závan její vůně, který se vytrácel a zase vracel, takže neměl jistotu, jestli si ho nevybájl. Přejel prstem po stěně hrnku. Studený. Seděla tu dost dlouho na to, aby káva stačila vychladnout, ale obsahu se ani nedotkla a na rukou měla rukavice, takže po sobě nezanechala DNA ani otisky.

Uvelebil se na židli a snažil se pohlédnout na svět z její perspektivy. Místo si vybrala dobře. Dveře vlevo bezpochyby vedly do zadní uličky. Pokud potřebujete rychle zmizet, je nejlepší mít všechny únikové cesty po ruce. Místo skýtalo rovněž dobrý výhled na zbylé stoly i na hlavní vchod. Kamkoli by se posadil, mohla ho snadno pozorovat.

Takže co teď? Sám nic nezmuže, tím si byl jistý. Musel získat přístup do policejních databází, potřeboval informace. A taky bude nejspíš potřebovat auto.

Poslední bod byl nejjednodušší. Stačilo zavolat Avis nebo Hertz a požádat o nejrychlejší vůz, jaký mají k dispozici, a pak si jej vyzvednout. Uspokojení prvních dvou potřeb už tak snadné nebude, ale nepatří do rámce nemožného. Mezi poslední slova Carly Mendozové, když zakládala McCarthyho případ mezi uzavřené, patřilo ujištění, že je jeho dlužníci. Ze způsobu, jakým to prohlásila, usoudil, že jen zaplňuje hluché místo v rozhovoru. Jenže zároveň pracovala na oddělení vražd. Až se dozví, co se tedy stalo, těžko bude chtít zůstat stranou.

Winter zadusil cigaretu do misky a vytáhl telefon. Vyhledal mobilní číslo Mendozové a zavolał jí. Hovor spadl rovnou do hlasové schránky, což chápal. Hon na Ryana McCarthyho trval dlouhých osm dnů a ona se bezpochyby potřebovala dostat.

Klepal si mobilem o bradu a promýšlel, co dál. Kdyby na ni měl číslo domů, zavolał by jí. Bohužel mu ho nedala. Věděl, že bydlí v Brooklynu, ale přesnou adresu neznal, jinak by vsedl do taxíku a vydal se tam. Znovu

všechno promýšlel a snažil se najít způsob, jak by to celé vyřídil sám. Na žádný nepřišel. Potřeboval Mendozovou. Tedy přesněji řečeno, potreboval využít možností, které měla. Zkusil jí ještě jednou zavolat na mobil, ale zase spadl do schránky. Nenechal doznít oznámení, hovor přerušil a vyťukal tísňovou policejní linku 911.

„Tady devět set jedenáct, jak vám můžeme pomoci?“

Mužský hlas. Podle přízvuku ho situoval kamsi na Středozápad.

„Potřebuju nechat vzkaz seržantce Carle Mendozové. Pracuje v newyorské policejní centrále na Police Plaza jedna. Vyříd'te jí, aby okamžitě zavolala Jeffersonu Winterovi. Upozorněte ji, že je to naléhavé.“

„Pane, tady je tísňová linka. My tu nejsme od vyřizování vzkazů.“

„Při vši úctě, jste tady právě od toho. Přebíráte vzkazy od volajících a předáváte je na patřičná místa, ať už policii, zdravotníkům nebo hasičům. Já potřebuju, abyste můj vzkaz předal policii.“

„Musím vás upozornit, pane, že na zneužívání tísňové linky se pohlíží jako na trestný čin.“

„To rád slyším. Takže až se seržantky Mendozové dovoláte, zřejmě na vás vyrukují s nějakým tklivým nářkem o tom, že je hluboká noc a ona si nepřeje, aby ji někdo rušil. Asi se to neobejde bez trochy křiku a nedivil bych se, kdyby padla i silná slova. Vyříd'te jí, že došlo k vraždě a na místě činu jsou všude moje otisky. Mimochodem, nalézám se v O'Nealově bufetu na dolním východním Manhattanu.“

Winter zavěsil, zastrčil mobil do kapsy a došel si k pultu pro čistý nůž. Vrátil se s ním zpátky ke stolu a přitom opatrně překročil kuchařovu mrtvolu, aby nešlápl do krve. Pak se posadil a pustil se do jídla.

Po neznámé tady zůstaly noviny. Ležely pěkně složené na stole. Winter je mávnutím rozložil a roztáhl po stole. *Hartwood Gazette* měly záhlaví vytištěné ozdobným fontem; pod ním stál tučný titulek BRUTÁLNÍ VRAŽDA MANŽELSKÉHO PÁRU. Článek, jak si přečetl níže, napsal kdosi jménem Granville Clarke. Při důkladnějším pohledu Winterovi neušlo, že stránka ztmavla a zežloutla věkem. Z hlavičky zjistil, že noviny vyšly v lednu před šesti lety.

V pravém sloupci článku uviděl fotku zavražděné dvojice. Oba byli

mladí, zdraví a samý úsměv, v očích se jim zračily sny o skvělé budoucnosti. Byl to spíš portrét než momentka, a přestože stáli v naaranžované pozici a potlačovali úsměvy, dalo se ze snímku vyčíst, že jsou spolu šťastní. Z popisku se dozvěděl jejich jména: Lester a Melanie Reedovi.

Článek uváděl, že Lesterovi s Melanií bylo něco málo přes dvacet let, když se stali obětí vraždy, a své krátké životy prožili v Hartwoodu. Ze zmínky o úřadu šerifa okresu Monroe se dalo vyvozovat, že Hartwood leží v severní části státu New York. Lester pracoval v rodinném obchodě a Melanie učila na místní základní škole. Brali se teprve před rokem. Život pro ně skončil dřív, než stačil pořádně odstartovat.

Text obsahoval víc vaty než informací a Winterovi připadalo, že vznikl ve spěchu. Nejspíš k vraždě došlo krátce před redakční uzávěrkou. Pokud se nepletl, pak všechno muselo být ještě zmatené a na hlubší analýzu nebyl čas.

Dotyčná tu nechala noviny ležet s určitým záměrem. Pokud by šlo o čerstvé vydání *The New York Times*, ano, pak by mohl připustit, že tu zůstaly náhodou. Ale takhle ne. Byly to staré noviny. Takové se nikde jen tak pro nic za nic nepovalují. Nechala je tady úmyslně. A během hovoru na ně významně poklepávala. Chtěla, aby si jich všiml.

Zběžně jimi zalistoval. Za povšimnutí stála jediná zpráva o dvojnásobné vraždě. Zbytek tvořil obsah, jaký člověk v maloměstském deníku očekává. Narození, sňatky, úmrtí, zprávy místního významu. To znamená, že neznámá žena chtěla upoutat jeho pozornost k vraždám. Ale z jakého důvodu? Wintera napadal jen ten, že byla do případu nějak zapletená. Vzhledem k tomu, jak vyřídila kuchaře, to bylo silně pravděpodobné.

Vyndal mobil a chvíli hledal na googlu. *Hartwood Gazette* webové stránky neměly, ale *Rochester Democrat & Chronicle* ano. V Rochesteru sídlil úřad šerifa, šlo tedy o nejbližší zdroj, na který se mohl zaměřit. Bohužel online archiv listu nezasahoval moc hluboko do minulosti, takže mu v ničem nepomohl.

Winter ještě nedojedl, když do ulice s burácením vjel policejní vůz.

Siréna houkala a blikající maják na střeše zbarvoval tmu modročerveně. Z auta vyskočili dva policisté a v rukou drželi revolvery. Mendozovou neviděl, ale nepřekvapilo ho to. Pár ulic odtud se nacházela policejní stanice sedmého okrsku a ti dva sloužili nejspíš tam. Mendozová se sem musí dostat až z Brooklynu, to znamená, že ještě chvíli potrvá, než se tu ukáže.

Zvonek nevýrazně cinkl a dveře se rozlétly. První vstoupil řidič vozu, zezadu ho kryl jeho parťák. Podíval se na mrtvolu kuchaře a potom na Wintera.

„K zemi! Ruce za záda!“

Winter zavrtěl hlavou. „Na to zapomeňte.“

Policajt na něj zůstal civět. Winter byl na takové pohledy zvyklý. Mísily se v něm pochybnosti, zmatenost a ohromení. Tenhle policista byl menší než jeho kolega, ale evidentně starší a zkušenější. Mezi čtyřicítkou a padesátkou, černé vlasy, modré oči a čelo zbrázděné trvalými vráskami. Odznak na bundě prozrazoval, že se jmenuje Pritchard. Z odznaku na parťákově bundě Winter vyčetl, že se jmenuje Collins. Oddělil trochu vajec a vložil si je do úst. Pritchard zvedl revolver a namířil na něj.

„Řekl jsem k zemi.“

„Nebo co? Zastřelíte mě?“ Winter znovu zavrtěl hlavou. „To si nemyslím. Zároveň jsem si jistý, že ke mně nepřistoupíte a nestáhnete mě ze židle. Tohle je místo činu, a pokud byste ho narušil, měl byste průšvih. Já ho narušit nemůžu, protože k němu patřím, takže jestli vám to nevádí, rád bych dosnídal. Vypadá to tak, že v nejbližší době se nenajím, a rád bych to tedy udělal teď.“

Nahrnul si na vidličku sousto smažených vajec a pozřel je. Pritchard na něj hleděl stejným pohledem jako předtím. Zíral, pusou mírně pootvěřenou. Ještě chvíli stál bez pohnutí, zbraň namířenou Winterovi na prsa, pak ji sklonil a radil se s parťákem.

Zatímco mluvili, Winter spěšně dojedl, spláchl snídani zbytkem kávy a pak si otřel ústa a ruce ubrouskem. Složil jej do přesného čtverce, položil na stůl a potom se opřel v židli. Nejvíc na něj doléhala nesmyslnost

téhle vraždy. To se nemělo stát. Kuchař měl ještě dlouhá léta obracet burgery a prozpěvovat si s Elvisem, ale místo toho mu teď vezmou míry na rakev a šoupnou ho do pece.

Pozoroval oba policisty, dokud nedomluvili a nezačali mu věnovat plnou pozornost. Beze slova se zvedl a překročil kuchařovu mrtvolu. Potom se otočil, dal si ruce za záda a počkal, až mu na nich zacvaknou pouta.

3

Pouta se mu sevřela kolem zápěstí a policajt mu odříkal jeho práva. Winter ho neposlouchal. Odhadoval, že potrvá asi půl hodiny, než najdou Mendozovou a než sem seržantka dorazí. Od okamžiku, kdy zavolal na tísňovou linku, uplynulo pět minut. Zbývalo jich ještě pětadvacet. Nemohl dělat nic jiného, než sklonit hlavu a nechat probíhat všechny náležitosti.

Pritchard dokončil svůj monolog a zeptal se ho, zda porozuměl svým právům. Winter přisvědčil, což byla narážka pro Collinse. Popadl Wintera za paži, vyvedl ho na ulici a posadil ho na zadní sedadlo policejního vozu. Páchlo to v něm, jako by se tam před chvílí někdo vyzvracel. Kožená sedadla byla čistá, ale zápach se vznášel ve vzduchu. Zadní sedadlo dělila od přední části vozu přepážka. Silné plexisklo umožňovalo policajtům vpředu sledovat, co se vzadu děje, a mřížkou vedle mohli pasažéra vzadu okřiknout, kdyby začal vyvádět. Dveřní kliky a kličky na stahování oken scházely.

Do ulice vjel další hlídkový vůz a skluzem zabrzdil těsně před kapotou auta, v němž seděl Winter. Plexisklo zkruslovalo výhled předním oknem, ale viděl dostatečně dobře na to, aby si udělal přehled, co se děje. Sledoval, jak Pritchard s Collinsem přistoupili a podali si ruce se dvěma uniformovanými kolegy. Prohodili pár slov, trochu rozkládali rukama, občas se někdo zasmál. Pritchard zjevně obeznamoval nově příchozí s tím, co se odehrálo v bufetu.

Rozhovor skončil, Pritchard si sedl za volant a nastartoval. Počkal, až se Collins posadí vedle něj a zabouchne dveře, pak šlápl na plyn a rychlou jízdou vycouval z úzké ulice. Po padesáti metrech otočil volantem

doleva tak prudce, až to s Winterem hodilo na vedlejší sedadlo, a pozadu zajel do mezery mezi dvěma domy. Než se Winter stačil vzpřímit, už uháněli správným směrem a stále zrychlovali.

„Věřil bys, co je to za pitomce?“

Pritchard nedostal na svou otázku přímou odpověď. Collins se místo ní ohlédl přes rameno a počkal, až se jeho pohled střetne s Winterovým. „Jo, je to fakt hovado.“

Nadávky s Winterem nehnuly. Užil si jich bohatě jako kluk. Když mu zatklí otce, matka začala prchat v marné snaze uniknout hanbě. Mezi jeho jedenáctým a sedmnáctým rokem bydleli v patnácti městech deseti různých států. Každá nová škola znamenala další a další nadávky.

Pritchard s Collinsem se pustili do debaty o výkonech Giants v letošní sezoně a po pár minutách vjeli na parkoviště u policejní stanice sedmého okrsku postavené z červených cihel. Navzdory pozdní hodině tam svítila všechna světla. Zadní dveře policejního vozu se otevřely a Winter se vysoukal ven. Chvilí jen tak stál a vdechoval noční vzduch; z temnoty k němu doléhal tlumený hluk města. Podle jeho propočtů bude za dvaadvacet minut zase volný.

„Pohyb!“

Pritchard do něj strčil a společně vykročili ke vchodu. Příjímací procedura zabrala dvacet minut. Focení, otisky prstů, papírování. Neustále sledoval hodiny, a jak dobíhala propočtená lhůta dvaadvaceti minut, se vším trochu otálel. Mendozová pořád nikde. V osmadvacáté minutě ho posadili na židli ve výslechové místnosti. Dveře se zabouchly a on osaměl. S tím, že skončí u výslechu, nepočítal.

Mendezová tady už měla být. Dispečer tísňové linky měl její jméno a Winter si byl jistý, že uvedl dost podrobností na to, aby ji našli, tak kde se u všech čertů zasekla? Na celé věci nebylo nic složitého: stačil jeden telefonát na policejní ústředí, aby si ověřili, že skutečně existuje. Kolegové museli mít v záznamech její telefonní číslo domů a stačilo, aby jí někdo zavolał. I když ignorovala mobil, těžko mohla vzdorovat zvonící pevné lince. Pokud ovšem nevyvěsila telefon.

Winter zapracoval tuto alternativu do svých původních odhadů. Jest-

liže k tomu došlo, pak by k ní poslali hlídkový vůz a někdo by u ní tak dlouho bušil na dveře, dokud by neotevřela. V tuhle noční dobu nepanoval na Brooklynském mostě žádný provoz. Ulice byly taky volné. Dostat se sem z Brooklynu nemohlo trvat déle než dvacet minut, možná ještě méně.

Nabádal se ke klidu. Přijede co nevidět. Napadlo ho, že možná zůstala přes noc u přítele. Nebo u přítelkyně. Moc tomu však nevěřil. Za celou dobu, co spolu dělali, si nevšiml jediného náznaku, že by žila v partnerském vztahu, ať s mužem, nebo s ženou. Žádné spěšné telefonáty někde za bukem, žádné kradmé esemeskování. Prsteny nenosila, takže pokud byla vdaná, nedávala to najevo. Zjevně oddělovala svůj soukromý život od pracovního a dařilo se jí to. Winter však byl i navzdory tomu přesvědčený, že by si býval něčeho všiml. A i kdyby ne, neušlo by to jejím kolegům. Na oddělení měla kolem sebe samé detektivy. Některý z nich by něco zaznamenal. V takovém prostředí se nedalo v zásadě utajit vůbec nic. A v tom případě by někdo věděl, kde ji hledat.

Posadil se a snažil se udělat si co největší pohodlí. Ruce měl stále spoutané za zády a pomalu už necítil paže. Protáhl se na židli a třásl rukama, aby je trochu prokrvil; pak se zběžně rozhlédl po místnosti. Laciné prošlapané kostky linolea na podlaze, laciný šedý nátěr na stěnách. Stůl byl přišroubovaný k podlaze a u něj stály čtyři židle, dvě a dvě proti sobě. Obviněný s právníkem zasedli proti velkému jednosměrnému zrcadlu, vyslychající ho měli za zády.

V místnosti za zrcadlem určitě někdo byl. Možná dokonce víc lidí. Winter seděl na druhé straně takového stolu dost často na to, aby věděl, jak to chodí. Zrovna teď si ho důkladně prohlíželi a vymýšleli, jakou strategii uplatnit při výslechu, aby z něho dostali co nejvíc. Společně sestaví plán jak na něj a budou hledat každou jeho slabinu, kterou by mohli využít.

Měl silné nutkání vstát a přistoupit k zrcadlu. Zažil to už nesčetněkrát. Bez výjimky každý obviněný, který nebyl připoutaný ke stolu nebo k podlaze, se zvedl, přešel k zrcadlu a zíral do něj. Většina na něj zaklepala. Třebaže všichni viděli dost kriminálních seriálů na to, aby neměli

pochyby, jako by se potřebovali ujistit, že za sklem je skutečně místnost. Že je odtamtud někdo pozoruje.

Ubíhaly minuty a jemu začala v žaludku hlodat úzkost. Co když zbytečně riskoval a policajtům se nepodaří Mendozovou sehnat? Pokud to tak dopadne, pěkně si nadrobil. Výslech nepotrvá věčně. Jednou skončí a oni ho odvedou dolů do cely – tahle představa ho teď znepokojovala víc než cokoli jiného. Poznal zevnitř dost věznic na to, aby věděl že každý, kdo má jen sto sedmdesát pět centimetrů a váží třiasedesát kilo, si tam užije peklo.

V této chvíli nebyl pouze podezřelý číslo jedna, nýbrž *jediný* podezřelý. A to byla potíže. Proč by měla policie hledat skutečného vraha, když už drží někoho pod zámekem? Tady šlo jednoznačně o cestu nejmenšího odporu. Málokdo vyvine nadbytečné úsilí, pokud by si tím měl přidělat práci. Pro noční směnu na policejní stanici tohle platí dvojnásob.

Winter se zhluboka nadechl a snažil se to zahnat z hlavy. Neměl možnost ovlivnit výsledek, a tak bylo zbytečné lámat si tím hlavu. Mohl jen vyčkávat, co se bude dít dál. Pravda nakonec vyjde najevo, ať s Mendozovou nebo bez ní. Zavrtěl se na židli, aby se usadil pohodlněji, a znovu zatřásl rukama, aby rozproudil krevní oběh. Pak zavřel oči a začal odpočítávat vteřiny.

4

Dveře se otevřely a dovnitř vešel černoch. Všechno na něm bylo průměrné. Byl průměrného vzrůstu, průměrné postavy a vizáže, která ničím neupoutá. Nenosil uniformu, z čehož vyplývalo, že je detektiv. Měl na sobě pomačkaný konfekční oblek tmavě modré barvy, který mu ne úplně padl. Červená kravata mu seděla na krku mírně nakřivo. V levé ruce nesl pero a list papíru, v pravé tenkou složku a malý digitální záznamník.

Detektiv se posadil naproti Winterovi, položil desky a záznamník na stůl, stiskl tlačítko nahrávání a odříkal nezbytné formality. Datum, čas, skutečnost, že Wintera zadrželi pro podezření z vraždy. Uvedl, že se jmenuje Darryl Hitchin, hodností seržant.

Přistrčil k Winterovi list papíru a ten se naklonil, aby si ho mohl přečíst. Pěkně pomalu. Šlo o standardní formulář s poučením o právech zadrženého. Viděl jich už takovou spoustu, že by mohl z paměti odříkat, co se tam psalo. Přesto jej pročítal pečlivě, jako by nikdy v životě nenarazil na závažnější listinu. Pak zarachotil pouty o opěradlo židle, aby na ně upozornil Hitchina.

„Pokud chcete, abych to podepsal, budete mi je muset sundat.“

„Samozřejmě, ale hned pak vám je zase nasadíme.“

„Vážně? Vypadám tak hrozivě?“

„Zdání klame.“

Detektiv působil přátelsky, ale Wintera tím neošálil. V duchu musel plesat. Má podezřelého z vraždy, který je ochotný vypovídat, aniž by trval na přítomnosti právního zástupce. To se nestává denně. Winter uvažoval, že by o právníka požádal, aby je tak přiměl najít Mendozovou. Byla ale noc, a v tom byla potíž. Pokud by se právník zpozdil, mohli by

ho zatím umístit dolů do cely. Odhlédnuto od otázek vlastní bezpečnosti by to způsobilo další prodlení. Čím hlouběji se ponoří do systému, tím déle potrvá ho odtamtud zase dostat. Každá minuta, kterou mu takhle šlamastyka zabírala, byla promarněná. Byl by si to celé rád odpustil. Uměl by strávit čas plodněji, například zjištěním dalších okolností vraždy Reedových.

Hitchin obešel stůl a odemkl mu pouta. Byl to příjemný pocit mít je z rukou, byť jen nakrátko. Ocel mu nepříjemně svírala kosti a zanechala mu otlaky na kůži. Winter si promnul zápěstí, pak se chopil pera a podepsal formulář. Místo aby složil ruce za záda, natáhl je před sebe. Hitchin na něj jen beze slova hleděl.

„No tak,“ obrátil se k němu Winter. „Podrobil jsem se úplně bez problémů. Pokud mi nevěříte, zeptejte se kolegů. Zatím se chovám jako ukázkový zatčený. Naprosto bez potíží.“

Hitchin si ho prohlížel. Začal u bílých vlasů a sjížděl dolů po mikině s kapucí přes ošoupané džínsy k teniskám. Pak pouta zacvakl, obešel zpátky stůl a zase se posadil.

Winter počkal, až se uvelebí. „Jak se jmenoval ten kuchař?“

„Prosím?“

„Ten zavražděný kuchař. Jak se jmenoval?“

„Proč to potřebujete vědět?“

„Protože neměl zemřít. Ocitl se náhodou v nesprávný čas na nesprávném místě.“

Hitchin zvedl tázavě obočí.

„Moc se neradujte. K ničemu se tím nepřiznávám. Ani náznakem.“ Zarazil se. „Dobrá, vím, jak by to teď mělo probíhat: vy mi máte pokládat otázky a já na ně mám odpovídat. V tom světle dokážu pochopit, proč se vám nechce mi to jméno prozradit.“

Hitchin ho z protější strany stolu pozoroval, měl přimhouřené oči a mlčel.

„Fajn, já to tedy zjednoduším. Pokud mi dáte na mou otázku odpověď, já vám s převelikou ochotou odpovím na všechny vaše. Ptejte se na cokoli, co potřebujete vědět. Pokud si chcete povídat třeba až do večera,

budu vám milerád k dispozici. Jestliže mi ale na moji otázku neodpovíte, pak se obávám, že tu budu jen tak sedět a odvolám se na pátý dodatek Ústavy, který mi dává právo nevyprávět. Nedostanete ze mě ani slovo.“ Domluvil, usmál se a počkal, až se mu Hitchin podívá do očí. „Tak co vy na to? Jenom tahle otázka. Úplně nevinná, ne?“

Detektiv chvíli jen seděl, pak otevřel složku a palcem zalistoval v jejím obsahu. Moc listů neměla. Vyšetřování se teprve rozjíždělo.

„Jmenoval se Omar Harrak. Pocházel z Maroka a ve Spojených státech žil už skoro deset let. Byl ženatý a měl dvě děti, chlapce a holčičku. Přistěhovalecký úřad o něm ví všechno. Před o něco víc než čtyřmi lety získal zelenou kartu. Trestní rejstřík má čistý, dokonce se nedopustil ani žádného dopravního přestupku.“

Winter zavřel oči a několikrát si bezhlesně to jméno zopakoval. V duchu se vrátil do chvíle, kdy ta žena Omara bodla. Otevřel oči a pohlédl přes stůl na Hitchina. „Děkuji.“

„Něco za něco. Co jste dělal v tom bufetu tak pozdě v noci?“

Winter neodpověděl. Místo toho vstal a přešel k jednosměrnému sklu. Uvědomoval si, že Hitchin sleduje každý jeho pohyb. Skutečnost, že se na něj detektiv nerozkřikl, ať se posadí zpátky na zadek, mu potvrdila jeho podezření. Chvíli si prohlížel svůj obraz v zrcadle, všiml si náznaku úsměvu v koutku svých úst a pak do skla silně bouchl.

„Tak vylezte, Mendozová! Vím, že tam jste!“ Znovu do skleněné tabule praštil a úder jeho pěsti se rozlehl ozvěnou po místnosti. „Budu počítat do deseti a pak si tam pro vás dojdu. Jedna, dva, tři.“

„Sedněte si!“ Hitchin už stál na nohou a hnal se k němu.

„Čtyři, pět, šest.“

Na rameni mu přistála těžká ruka a odtáhla ho zpátky ke stolu. Hitchin s ním neomalenež smýkl na židli, pak usedl a vrhl na něj zamračený pohled.

„Na něco jsem se ptal. Co jste dělal v tom bufetu?“

Winter se na něj usmál sevřenými rty a pak otočil hlavu ke dveřím. „Sedm, osm, devět, deset,“ zašeptal.

5

Dveře výlechové místnosti se znovu otevřely a tentokrát jimi vstoupila Mendozová. Vlnité černé vlasy měla jako obvykle stažené do ohonu a na její olivové pleti ulpěly stopy dávno minulého léta. Vypadala ještě našťvaněji než obvykle, což jistě souviselo s tím, že ji vytáhli uprostřed noci z postele a ona se musela zabývat Winterem.

Mendezová prošla zvolna malou místností. Bylo skoro půl čtvrté ráno, ale ona vypadala jako ze škatulky. Sako a džínsy neměla ani trochu pomačkané, stejně tak blůzu. Boty z lesklé černé kůže se blýskaly. Na levé straně měla sako popuštěné, aby se pod ně vešlo podpažní pouzdro. Při prvním setkání ji odhadl na holku, která se na střední škole snažila držet krok se spolužačkami, aby mezi ně zapadla. V tom se mylil. Carle Mendozové nezáleželo ani dost málo na tom, co si o ní druzí myslí.

Mendezová se zastavila vedle Hitchina a položila mu ruku na rameno. „Já to převezmu, seržante.“ Měla ryzí brooklynský přízvuk, tvrdou výhrůžnou výslovnost. Sice nekouřila, ale hlas měla, jako by denně zvládla několik krabiček cigaret.

Hitchin se zvedl a odfrkl: „Fakt? Tak přeju hodně štěstí.“

Mendezová se posadila na uvolněnou židli a počkala, až detektiv odejde. „Co jste dělal v tom bufetu?“

„Snídal.“

„Ve dvě ráno?“

„Mám momentálně převrácený biorytmus. Je hluboká noc, ale já se cítím jako za bílého dne. Jedna z nevýhod života stráveného z velké části v letadlech.“

„Proč právě u O'Neala? Zrovna v takovém pajzlu?“

„Narazil jsem na něj náhodou před pár dny. V noci mě probudil hlad, a tak jsem se vydal ven, abych se někde najedl. Nemířil jsem nikam konkrétně. Nechal jsem nohy, ať mě někam donesou. Protože mi tam opravdu chutnalo, zašel jsem tam následující noc a tu další taky.“

„Když vám tam tolik chutnalo, jak tvrdíte, proč jste zabil kuchaře?“

„Omara,“ opravil ji Winter. „Jmenoval se Omar.“

Mendozová stroze přikývla. „Dobře. Proč jste Omara zabil?“

„Já ho nezabil.“

„Pokud jste ho nezabil vy, kdo tedy?“

Winter zaváhal. Tohle nebude snadné. Viděl Omara zemřít a samotnému mu dělalo potíže uvěřit, jak k tomu skutečně došlo. „Co kdybych vám pověděl, co se stalo, a od toho bychom se odpíchli?“ navrhl.

Mendozová se opřela v židli. „Máte třicet vteřin na to, abyste mě přesvědčil.“

Winter si krátkou chvíli urovnával myšlenky, pak zavřel oči a všechno jí odvyprávěl. Začal okamžikem, kdy vešel do bufetu, a pokračoval až do chvíle, kdy neznámou pohltila noc. Během řeči se mu děj odvíjel na vnitřní straně očních víček, každá sebemenší podrobnost. Číchal přepálený tuk. Cítil, jak na něj z topného tělesa vane horký vzduch. Slyšel zpívat Elvise. Domluvil a otevřel oči. Trvalo to déle než třicet vteřin, ale Mendozová ho nepřerušila. Bylo zřejmé, že se jí nezamlouvá, co slyší. Z protější strany stolu se na něj kabonila, neznatelně vrtěla hlavou.

„A vy čekáte, že vám tohle všechno uvěřím?“

Winter nereagoval.

„Měl jste odletět do Říma.“

„Letí mi to až v šest ráno. A spletla jste se, byla to Paříž, ne Řím.“

„Vy se ovšem pletete v jiné věci. Já si kupodivu velmi zřetelně vzpomínám na náš poslední rozhovor. Když jsem prohlásila, že bude dobré, pokud se hodně dlouho nevidíme, myslela jsem to naprosto vážně.“

„Naše vzpomínky se poněkud liší. Věříte, že já si vybavuju tu část, ve které jste mi vyjadřovala nehynoucí vděk za veškerou pomoc, kterou jsem vám poskytl při dopadení Ryana McCarthyho? Jak jste to formulovala. Že mám kdykoli houknout, kdybych od vás něco potřeboval?“

„O ,nehynoucím vděku‘ jsem nemluvila. A slovo ,houknout‘ bych *nikdy* nepoužila.“

„Uvědomuju si, jak to vypadá, a není to nijak hezké. Zároveň ale vím, že vy víte, že jsem Omara nezabil.“

Mendozová zavrtěla hlavou. „Já vím jen tolik, že uvažujete jako serio-vý vrah. Při dopadení Ryana McCarthyho nám to pomohlo, ale je to hnusné.“ Na chvíli se odmlčela. „Co když to bylo třeba následovně: ve vaší mysli se nakonec něco zlomilo a vy jste ho probodl?“

Winter se rozesmál. „Myslíte to vážně?“

Mendozová neodpověděla.

„Omara jsem nezabil. Pokud bych to udělal, šel bych na to úplně jinak. Když nic jiného, nezůstal bych sedět do příjezdu policie. A měl bych alibi. Na to vemte jed. Můžete ho vzít i na to, že by bylo naprosto neprůstředné.“

„A co si mám myslet, když mi povídáte takovéhle věci?“ Mendozová se naklonila vpřed. „Je mi naprosto jasné, že byste mi mohl patrně vypočítat desítku způsobů, jak byste toho kuchaře zabil a dostal se z toho. A to proto, že jste o tom dlouze a důkladně uvažoval. Je to vaše práce. Žijete se tím, že se vžíváte do toho, jaké to je být vrah. Jenže co když už to není jenom vžívání? Co když jste se rozhodl, že přišel čas zakusit to na vlastní kůži? Co když jste se konečně odhodlal překročit hranici?“

„Ten mrtvý se jmenoval Omar,“ pravil Winter tiše. „A proč tady ztrácíme vzácný čas? Měli bychom vyrazit a pustit se po stopě té ženy. Proto jsem vás nechal vytáhnout uprostřed noci z postele. Ta žena vraždila a naší povinností je ji chytit.“

„Ne, ne, ne,“ přerušila ho Mendozová. „Tady neplatí žádné ,my‘. Tohle jste si nadrobil sám, Wintere.“

„Já jsem Omara nezabil.“

„Fajn. Tak to dokažte.“

Zvedl ruce a zachřestil pouty. „To je poněkud obtížné, když tu sedím s tímhle krámem na rukou.“

Mendozová poposedla pohodlněji na židli a založila si paže na prsou. Winter spustil ruce na stůl a nechal je tam ležet dlaněmi vzhůru.

„Dobře,“ pokračoval, „je na tom to, že my tu ženu nemusíme hledat, protože ona si nás najde sama. Na odchodu prohlásila, že se brzy zase uvidíme. Do té doby zjistíme, o vraždách v Hartwoodu co lze. Musíme se spojit s tamní policií a dostat z nich všechno, co o tom vědí. Těmi novinami nás nasměrovala, takže uvidíme, k čemu nás to dovede. Stejně musíme vyšetřit Omarovu vraždu. Dost bych se divil, kdybychom našli nějakou spojitost mezi ním a tou ženou, ale jeho rodina si zaslouží znát pravdu.“

„To, co jste ze sebe právě vysypal, obsahuje tolik mylných předpokladů, že nevím, od kterého začít.“ Mendozová sáhla po svém ohonu a obtočila si pramen vlasů tak silně kolem prstů, až jí zběhlaly konečky zbavené přívodu krve. Tahala se za vlasy, aby je narovнала, a pak nechala levou ruku sevřenou v pěst viset ve vzduchu. „Tak za prvé.“ Pomalu napřímila ukazováček. „Celé to stojí na hypotéze, že ta vaše záhadná neznámá skutečně existuje. Zatím pro to neexistuje jiný důkaz než vaše tvrzení. Za druhé.“ Prostředníček se pomalu vztyčil. „Opakuju znovu, že tady žádné ‚my‘ neplatí. S tím, co se tady děje, ať už je to cokoli, nemám nic společného.“

„Ale no tak, Mendozová. Já to nezvládnou, když tady sedím v klepetech, a sám to ani dělat nemůžu. Potřebuju vás k tomu. A musíte uznat, že jsme dobrý tým.“ S úsměvem od ucha k uchu dodal: „A ona existuje.“

„Wintere, v poledne mi letí letadlo do Las Vegas a já v něm zamýšlím sedět. Ne proto, že bych si chtěla vzít dovolenou, ale protože je to rozkaz, a já na rozdíl od vás rozkazy plním. Popravdě řečeno, z představy, že si mám vzít volno, se mi dělá zle od žaludku. Je to sice jenom týden, ale podle mě je i týden až moc.“

„Dobře, dostal jsem nápad. Když vám nařídili vzít si dovolenou, co kdybyste ji strávila v Hartwoodu? Slyšel jsem, že v tuhle roční dobu tam v těch končinách bývá pěkně. Můžete chodit na procházky, číst si.“ Odmlčel se a v obličejí mu vykvetl úsměv. „Pokud byste se hodně nudila, můžete mi pomoci s vyšetřováním šest let staré vraždy.“

Na to se Mendozová rozesmála. Snažila se to potlačit, ale smích z ní vytryskl dřív, než si s ním stačila poradit. „Sakra, vy si nedáte pokoj, co?“

„Ten případ vás zajímá, přiznejte si to. Takže co vy na to?“ Když